

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Röntgen

A röntgenképen eldönthetetlen,
hogy a csonttörés a test sérülés
utáni képe, vagy mindez természetes.
A tenyeremről készített CT nem mutatja
a sorsvonalakat, inakból, izmokból, erekből,
a vérellátás zúgó áramából következtetni
arra, hogy az esti levegőből érződő
végleges változásokhoz hozzászokom-e,
lehetetlen. Madárrepülésből, szelekből
jósoljanak inkább. De hol találok augurt?
Amikor éjszaka, a vaksötétben tapogatózva,
szomjasan, a szőnyegen hagyott tárgytól
már-már elbotolva tapogatózom a
fürdőszoba valószínűtlen, madárnyakhoz
hasonló árnyú mosdócsapja felé, hirtelen
a hátam mögött felkapcsolódik egy lámpa,
agresszív fénye felém lövell, és hátulról
tökéletesen átvilágít, akkor valaki mindent
megtudhat rólam anélkül, hogy én
észrevenném. Az a tökéletes röntgen. Hogy
én nem láthatom, az egyetlen szerencsém.

Gyertya

Amikor a gyertya helyettesíti a Napot,
a napfelkelte így néz ki: nem lesz
rózsaszínű a kanóc, és a viasz gyertyacsonk
alatti fehér magmája, a fehér tenger,
amiből a szár mint egy tanúhegy emelkedik,
hogy tanúskodjon a fény természetéről –
annyi emléket elnyelt, bár hidegfehér
láva, hogy belülről láthatatlanul, egészen
áttüzesedik. A gyufa sercegése, a kanóchoz
emelt tűz minden nyomorgót istenné
emel, aki a napot, bár nem akarta, égre
tudta tenni. *A legyen világosság* úgy hangzik
akkor, mint egy ima, amiben nem kérnek semmit,
de amiben a világ fénynyelői mégis elűzetnek
önkéntelenül. Amikor a gyertya helyettesíti
a Napot, a napnyugta más: nincs alábukás,
nincs rózsaszín, lila, narancssárga köd, amiben
egy nap emléke áttelekeshet. Nincs ciklikus
körív, amiben annyi este egymáshoz ízesül,
nincs a jó éjszakát-ot mondó száj mögött
megnyugvást vagy kiegyezést mutató,
felfüggesztett öröklétet jelző, már-már
részvétbe hajló együttérzés aziránt, hogy
a mindennapos kishalál, bár nem mindig nagyhalál,
az álom kegyelmében bízó alvót mégis
részvétre szorulva őrzi, akkor a napnyugta csak
annyi, hogy valaki elfújja, amit meg
sose ért, aminek tűnt csak úgy lehet
sötét, hogy előtte a fény emléke már múlandó.